

Buletin Ortodox 67

Misiunea Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

website: www.sfmariakitchener.com

facebook: [Misiunea Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni](#)

Doamne, nu am om

Duminica a IV-a după Paști, 14 mai 2006

Lectura: Ioan 5,1-15

pr. Anthony M. Coniaris

La o cină, gazda evenimentului, o femeie intens implicată în opere sociale, a fost chemată de trei ori la telefon în timp ce mânca. După al treilea telefon s-a întors la masă iritată, spunând: "Nimic mai groaznic decât să fii deranjată tot timpul." Unul dintre oaspeți i-a spus: "Există un lucru mai groaznic: să nu fii deranjată niciodată." În Evanghelia de astăzi, Iisus vine la scaldătoarea Vitezda. Vede mulțimea de răni ale diferiților bolnavi, care așteaptă să fie duși în apele vindecătoare. Deodată vede o sărmană făptură ce pare a avea mai multă nevoie de atenție decât toți ceilalți. El o întreabă atunci: "Voiești să te faci sănătos?" Paralicul neajutorat îl privește și îi răspunde: "Doamne, nu am om să mă arunce în scaldătoare. Trezeci și opt de ani am așteptat." Trezeci și opt de ani lungi și grei, așteptând un om care să îl ajute. Ne putem imagina disperarea din spatele acestor cuvinte: "Doamne, nu am om". Cât de bine cunoștea acest om durerea singurătății!

Nu ține cont de vârstă.

Un faimos medic a fost rugat la un moment dat să spună care este cea mai cumplită boală. El a răspuns: "Singurătatea." Alt medic o descria ca "cea mai devastatoare boală a vremurilor noastre". Singurătatea îi conduce pe oameni la gesturi disperate. Studiile arată că este una dintre cauzele principale ale sinuciderii. Alcoolicii Anonimi ne spun la rândul lor că singurătatea este una dintre principalele cauze ale alcoolismului. Singurătatea nu ține cont de vârstă. Există singurătatea copiilor ai căror părinți petrec prea puțin timp cu ei. Există singurătatea adolescenților care simt că nu sunt înțeleși de cei mai în vârstă și se alienează. Există singurătate în cadrul căsătoriei, în care soții pot trăi o acută înstrăinare. Există singurătatea celor bătrâni, care se simt adesea nedoriți și inutili. Există și tragica singurătate a pierderii unei persoane iubite sau a anticipării morții cuiva.

Regăsim aici problema: "Doamne, nu am om". Care este soluția? Știm care este boala - "cea mai devastatoare boală". Dar cum poate fi ea vindecată?

Tratamentul.

Există tratamente: un tratament real și multe tratamente false. Printre cele false se numără barurile și cluburile de noapte. Aici omul încearcă să scape de singurătate prin desfrâu. Cumpărând sau bând încearcă să alunge plictiseala, doar pentru a se trezi dimineața următoare mai singur ca niciodată. Alții lucrează excesiv sau umblă non-stop. Își planifică drumuri peste drumuri ca să nu fie niciodată singuri. Dar așa după cum banii falși există doar pentru că există și bani adevărați, și tratamentele false există doar pentru că există și un tratament adevărat. Spre adevăratul tratament ne vom îndrepta noi acum atenția.

Construieți poduri.

1. Primul lucru la care trebuie să fim atenți este dacă singurătatea e sau nu din vina noastră. Blaise Pascal spunea: "Omul care trăiește doar pentru el nu urăște nimic mai mult decât să fie cu el însuși". **Despre un om pe nume Edward se spunea odată: "Edward este o mică insulă înconjurată în întregime de Edward!"** Dacă ne-am închis față de ceilalți, cerând milă de la ei în loc să îi slujim, dorind să fim iubiți și uitând că singurul mod de a fi iubit este să iubești, atunci trebuie să facem ceva! **Trebuie să începem să construim poduri spre celelalte insule, spre celelalte persoane singure, să nu mai așteptăm ca ele să ne vorbească, ci noi să le vorbim primii, întrebându-i despre ei, arătându-le grijă sinceră.** Citim în Cartea Genezei: "Domnul a spus: nu este bine pentru om să fie singur." El i-a creat omului tovarăș ca terapie pentru singurătate. **Răspunsul nostru pozitiv la cererea "Doamne, nu am om" nu doar va oferi soluție la problema singurătății ci și va da sens vieții noastre.**

Umpleți cupele goale.

2. **Al doilea remediu este a ne dăruie pe noi înșine în slujirea celorlalți.** Un preot a mers odată într-un spital pentru bolnavi mental pentru a înscrie câteva persoane de acolo într-un proiect de cusătorie. A stat de vorbă cu pacientele care nu aveau nimic de făcut. Ele stăteau pur și simplu întreaga zi fără nimic care să le ocupe timpul. Preotul a crezut că vor fi interesate de un asemenea proiect în care ar putea avea o ocupație și, de asemenea, să fie de ajutor celorlalți. Spre surprinderea lui însă, nimeni nu s-a oferit ca voluntar. "Avem propriile noastre probleme pentru care să ne facem griji", a mormăit o femeie. Văzând aceasta, preotul și-a spus în sine: "Acum am înțeles: din cauza aceasta sunt ei aici! O preocupare singuratică de sine le-a otrăvit la toți mintea."

Unei femei care nu mai putea suporta singurătatea din viața ei după ce copiii i-au crescut și au părăsit casa părintească, un anume păstor i-a scris: "În trecut, familia ta imediată avea nevoie de cea mai mare parte din timpul și energia ta. Acum îți poți extinde aria iubirii tale. Există în cartierul tău copii care au nevoie de înțelegere și prietenie. Există lângă tine persoane în vârstă care tânjesc după companie, orbi care nici măcar nu se pot bucura de televiziunea pe care tu o consideri atât de plictisitoare. De ce să nu ieși afară și să găsești bucuria de a-i ajuta pe ceilalți?"

După câteva săptămâni, ea i-a scris din nou: "Am încercat rețeta dumneavoastră. Funcționează! Am trecut de la noapte la zi!" Această femeie singură, asemenea altor mii de oameni, a dovedit adevărul celor spuse într-unul dintre poemele lui Frances Ridley Havergal: "Rareori poate o inimă să fie singură dacă ea caută una mai singură decât ea, dacă se uită pe sine, căutând doar să umple cupe mai goale." Noi toți suntem cupe mai goale. Încercați să le umpleți și veți vedea cât de repede se evaporă singurătatea. Însă o viață pustie nu poate fi umplută intrând pur și simplu

într-un club sau aruncându-ne în proiecte de slujire a comunității. Vor exista întotdeauna acele colțuri întunecate care vor refuza să fie iluminate. Aceasta ne aduce la al treilea remediu pentru singurătate.

Remediul de bază.

3. Una dintre cele mai profunde cauze ale singurătății este foamea de Dumnezeu.

Singurătatea este în esență un sentiment de neîmplinire care ne atrage spre Acela - Unicul - care ne poate împlini. Este o foame pe care doar relația cu Dumnezeu o poate satisface. Singurătatea este o goliciune interioară care trebuie să fie umplută de Unicul care o poate face - Domnul Iisus! Doar El ne poate da sentimentul importanței și valorii vieții, călăuzire și putere. Doar El poate da vieții un scop plin de sens, a cărui lipsă poate cauza o profundă singurătate interioară.

Păcatul este marele distrugător al omului tocmai pentru că îl face să fie singur separându-l de Dumnezeu, de sine însuși și de confracții săi. Iisus a venit să fie Mântuitorul nostru, să distrugă răul făcut de păcat, să ne reunească cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu frații noștri.

Singurătatea a fost pe drept numită ecoul îndepărtat al glasului Creatorului care ne șoptește: "Te-am făcut pentru Mine, și nu vei fi niciodată împlinit fără Mine."

Singur, dar totuși nu singur.

Însuși Domnul nostru a arătat o parte a problemei, și o parte a soluției singurătății când a spus: "Iată vine ceasul, și a și venit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale și pe Mine să Mă lăsați singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine" (Ioan 16, 32). Când dușmanii Lui au venit asupra Lui, când prietenii lui l-au părăsit, când Crucea se contura ca o realitate crudă, El a spus: "Sunt singur, dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine." Cu alte cuvinte, vin în viață acele momente de singurătate care nu pot fi depășite prin nici un mijloc uman - doar de către Dumnezeu. De câte ori l-a căutat Iisus pe Tatăl Său! L-a căutat singur. Se scula dimineața devreme și urca pe munte pentru a fi aproape de El, pentru a vorbi cu El și pentru a asculta sfatul Lui. Pentru că a fost atât de des singur cu Dumnezeu în rugăciune, El nu a fost niciodată cu adevărat singur. Tatăl a fost cu El. Chiar și în fața aceluși simbol al separării și singurătății extreme - moartea - El nu a fost singur. S-a rugat: "Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu" (Luca 23, 46).

Când un băiețel urma să fie operat, i-a cerut tatălui său să stea cu el în timpul întregii operații. Când băiatul a fost anesteziat și a adormit, infirmiera i-a sugerat că ar putea să părăsească sala de operație pentru că nu va fi experiență plăcută. Tatăl s-a hotărât să rămână. La sfârșitul operației, a fost răsplătit când fiul său, trezindu-se din anestezie, l-a căutat și văzându-l i-a spus: "Ai rămas, tati!" Una dintre cele mai mari promisiuni ale Bibliei ne asigură că Dumnezeu nostru este un Dumnezeu care rămâne: "Și vor chema numele lui Emanuel... Cu noi este Dumnezeu" (Matei 1, 23). "De voi umbla în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești" (Psalmul 22, 4). "Iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28, 20).

Doi marinari au fost întrebați ce au făcut când a venit știrea capitulării japoneze în timpul celui de-al doilea război mondial. Unul a spus că s-a urcat pe un felinar în Times Square și a strigat cât îl țineau plămâni. Celălalt a spus că a mers într-o biserică să se roage.

Cel care i-a intervievat a comentat apoi: "Există mulți oameni care încearcă să își vindece singurătatea urcându-se pe felinare sau mergând în cluburi de noapte și strigând cât îi țin plămâni. În general, ei se trezesc cu dureri de cap și foarte răgușiți, mai singuri și mai triști decât erau înainte. Însă mai există alții care au învățat că singurul remediu real pentru singurătate vine din comuniunea cu Dumnezeu..."

"Doamne, nu am om..." i-a spus paralticul lui Iisus. Dar avea un OM! Omul Dumnezeu, Iisus însuși! Și noi îl putem avea pe Iisus ca Prieten și Însoțitor în viață, ca să ne întărească, pentru că singuri am fi slabi; să ne dea curaj, pentru că singuri am fi lași; să ne repete promisiunea prezenței Sale, pentru că altfel ne-am pierde în singurătate. "Nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine." Cu această credință vom mai avea totuși probleme, dar vom avea și o Prezență care să ne inspire încredere și cu care să învingem singurătatea.

(Sursa: www.profamilia.ro)

ISTORIOARE DUHOVNICEȘTI

Cine este drept înaintea lui Dumnezeu?

Demult, un om l-a întrebat pe un bătrân călugăr:

- Părinte, cine-i drept înaintea lui Dumnezeu ? Am auzit povestindu-se despre o mare minune: un om care putea să zboare, să se înalțe singur în văzduh. Este acesta semn că-i drept înaintea lui Dumnezeu, asemenea sfinților ?

- Nu, fiule, nici vorbă!

- Dar am auzit povestindu-se și despre un om ce putea să meargă pe apă. Este acesta drept înaintea lui Dumnezeu ?

- Nici acesta ?

- Dar atunci, cine este drept ?

- Este cel ce-și duce viața liniștit, în credință și în frică de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să zburăm, atunci ne-ar fi dat aripi. Rostul nostru este de a fi buni creștini. Pentru a fi sfânt nu trebuie să te înalți în văzduh cu trupul; doar sufletul să ți se înalțe spre cer prin rugăciuni și fapte bune. Nici nu trebuie să mergi pe ape; dar sufletul tău să rămână mereu deasupra păcatelor și să nu se afunde în ele. Doar așa, cu un suflet curat poți avea o viață curată. Doar așa, te poți chema bun creștin și poți spera în mântuire. Cel cu inima curată se va cunoaște, astfel, după viața sa liniștită și după traiul cumpătat. Acela este om drept și înaintea oamenilor, și înaintea lui Dumnezeu.

Cele două grăunțe

Într-o zi, un țăran ieși pe ogor, la semănat. Un grăunte, rămas pe vârful unui bulgăre de pământ, a început să se laude către altul, aflat adânc sub brazdă:

- Vezi tu, frate, zaci acolo luptându-te cu frigul pământului și cu bezna, tânjind după o rază de soare, după lumină și căldură. Eu, frățioare, o duc mult mai bine, în timp ce tu te chinui. Dar, în clipa aceea, o cioară a coborât pe neașteptate din văzduh și a înghițit grăuntele rămas la vedere. În schimb, fratele său de sub brazdă încolți peste puțin timp și, din micul grăunte, ieși din pământ un spic frumos și trainic. De-abia acum, lumina și căldura soarelui îi făceau cu adevărat bine. Cu vremea, spicul deveni copt și roada lui multă. Astfel, **speranța și smerenia celui de-al doilea i-au adus adevărata viață, în timp ce mândria l-a costat scump pe primul. Greutățile vieții nu trebuie să ne sperie și să ne descurajeze, căci Dumnezeu vede suferința și credința noastră și ne va răsplăti negreșit, la momentul oportun. Cu speranță și rugăciune, putem trece peste orice obstacol al vieții. Însă cei a căror inimă este plină de ei înșiși, în care nu mai este loc și pentru Dumnezeu, adică pentru iubire, pentru speranță și încredere, aceia sfârșesc, asemenea primului grăunte, în ghearele păsării întunericului – în ghearele vrăjmașului din iad.**

Cerul, pământul și lumea

Într-o zi, un om simplu, cunoscut pentru viața sa curată, a fost întrebat de un vecin:

- Cum faci tu de ești totdeauna atât de mulțumit ?
Niciodată nu te-am văzut supărat.

- Foarte simplu - a răspuns celălalt. În fiecare dimineață, când mă trezesc, privesc întâi cerul. Așa mi-aduc aminte de Dumnezeu, de milă și de bunătate. Apoi privesc pământul.

Astfel îmi amintesc de moarte și de Judecata de Apoi. În cele din urmă, privesc în jurul meu, lumea întreagă ce se trezește în fiecare dimineață la viață. Așa mi-aduc aminte de semenii mei, de cei care suferă de boli sau neputințe, de cei ce au o viață mai grea decât a mea și pe care i-aș putea ajuta. În felul acesta mă bucur pentru ceea ce sunt și pentru ceea ce pot face.

PROGRAM

Duminica, 19 mai 2019, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Duminica slabanogului de la scaldatoarea Betezda)

Marti, 21 mai 2019, ora 10 a.m. – Sfanta Liturghie (Sf. Imp. Constantin si Elena)

Duminica, 26 mai 2019, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Duminica Samaritencii)

Duminica, 2 iunie 2019, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Duminica orbului din nastere)

Joi, 6 iunie 2019, ora 10 a.m. – Sfanta Liturghie (Inaltarea Domnului)

